

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A kiégett tartalékok**

1. A kiégett tartalékok

Cső-Mária

– Ne bámuld! – sziszegte a nagymama, miközben gépiesen, éles rúgással taposott a rozsdás pedálba. – Nem téged néz, hanem a hőt, amit kisugárzol. Minden elveszett kalória hiány a kolónia mérlegén!

L656 optikája hirtelen narancssárgára váltott. A csatolt feszültségmérő baljóslatúan villogni kezdett: Alinda felgyorsult szívverése és megakadó mozdulatai miatt a dinamó leadott feszültsége a kritikus küszöbérték alá süllyedt. A humanoid gép rideg, szintetikus hangon szólalt meg: „A biológiai teljesítmény elégtelen. Szénhidrát-elvonás regisztrálva.”

– Látod? – vetette oda dühösen az idős asszony, s kényszerűen gyorsabb ritmusra kapcsolt, hogy saját izmaival pótolja a hiányzó wattokat. A lendkerék sikoltva fordult el, miközben a nagymama arcára kiült a fájdalom. Az emberi test itt csupán egy gyorsan elhasználódó, eldobható elem volt a hálózatban. – Nincs ebben a fémbe gyengédség! A vérünket égetik el a világításért.

Alinda ujjai fehéredtek a kormányon, s a tehetetlen harag előntötte a mellkasát. A kimerültség éles nyilakkal hasított a combjaiba. Nem az őrszemre haragudott, hanem a kolónia könyörtelen rendjére, amely még az álmodozás hőjét is kiszámlázta.

A szervizjárat felől ekkor fémes csattanás visszhangzott. János-G534 tűnt fel a szektorajtóban, arcán olajfoltokkal és dühvel, kezében egy megolvadt csatlakozókábelrel.